

Det fremgår endvidere, at det ikke var en ministerresolution. Det fremgår godt nok, at man, efter at handelen var gennemført den 10. februar, orienterede ministeren den 4. maj. Det var en orientering; der er altså ikke tale om en ministerresolution. Og der er slet ikke tale om noget ulovligt overhovedet, i og med der ikke er givet et ubetinget fradrag, men alene efterfølgende, efter at Bikuben havde overtaget Bornholmerbanken, er tale om, at man har foretaget skøns-mæssige hensættelser i samarbejde med skattevæsenet efter helt sædvanlig praksis.

Nogle – heriblandt statsministeren – forstår åbenbart ikke det alvorlige i selve sagen, for der er jo også læserbrevsskribenter, der skriver: Ministre skal jo også kunne tage fejl. Og det er rigtigt, selvfølgelig skal skatteministeren også kunne tage fejl; men der er forskel på at tage fejl og så at begå ulovligheder, og her har skatteministeren begået en klokkeklar ulovlighed.

Statsministeren siger i sine indledende bemærkninger, at man ikke hos Frank Poulsen kan finde belæg for, at skatteministeren skulle have udtalt sig, så det kunne opfattes, som om han udtalte sig mod bedre vidende. Men hvis man går ned i beretningen bare et enkelt sted og ser på det essentielle spørgsmål, om skatteministeren har givet Spar Nord et ubetinget fradrag, så konkluderer undersøgelsesretten på s. 683 og s. 684, at alle medvirkende – og det er så toppen i ministeriet, det er de ministre og det er skatteministeren, der deltog i mødet – måtte være, som undersøgelsesretten skriver, »fuldt ud på det rene hermed«. Det betyder altså: fuldt ud på det rene med, at der var givet et ubetinget fradrag. Det er altså undersøgelsesretten, der konkluderer, at det vidste skatteministeren. På trods af det har skatteministeren sagt noget ganske andet.

Men skatteministeren har også sagt, at han er den øverste ansvarlige. Han har selv sagt, at det var ham, der tog beslutningen. Der er altså ikke tale om, at det er embedsmænd, der har besluttet og bagefter har orienteret ministeren. Der er tale om, at den øverste myndighed, ministeren selv, har besluttet, og derfor må ministeren også selv tage ansvaret for sin beslutning. Det ansvar kan ministeren ikke tørre af på sine embedsmænd. Men hvad har vi oplevet? Vi har oplevet en skatteminister, der ingen kommentarer har. Vi har oplevet en skatteminister, der ynkeligt forsøger at løbe fra ansvaret og at lægge skylden over på sine embedsmænd.

Skatteministeren tillod sig at sige til Folketinget og til Spar Nord, at der ikke var givet noget bindende tilsagn, selv om det som nævnt fremgår af undersøgelsesrettens beretning, at ministeren selvfølgelig har vidst, at der var givet et bindende tilsagn. Det er fuldstændig uantageligt, at en regering kan indgå en aftale med en privat part for derefter at løbe fra aftalen.

Men det er kun den ene side af sagen; den anden er skatteministerens behandling af Folketinget. Og her må vi konstatere, at skatteministeren har afgivet urigtige erklæringer til Folketinget, at skatteministeren har afgivet vildledende erklæringer til Folketinget, og at skatteministeren har fortiet oplysninger for Folketinget. Det fremgår ganske klart af de svar, som skatteministeren har givet i Folketingets spørgetid, når de sammenholdes med undersøgelsesrettens påvisning af, hvad der rent faktisk var sket.

Og her står vi så i dag. Alle er meget klogere end for et år siden, og det, sagen nu drejer sig om, er: Kan man have en minister, der træffer ulovlige beslutninger, uden at det får konsekvenser, og kan man have en minister, der afgiver urigtige oplysninger til Folketinget?

Statsministeren må erkende, at det ikke alene drejer sig om personer; det drejer sig om principper. Det drejer sig om, at vi står ved demokratiets og parlamentarismens grænser. Er det virkelig sådan i Danmark, at man kan undertrykke de principper, der gælder for regeringens ansvar over for Folketinget? Kan man undertrykke de love, som Folketinget har vedtaget? Kan man undertrykke en ministers ansvar, blot fordi man har et flertal? Og hvis det er sådan, skal det så være sådan?

Kunne statsministeren ikke bringes til at forstå, at der er noget fundamentalt forkert i, at et flertal i Folketinget kan forhindre, at der drages konsekvenser af en ministers ulovlige beslutning?

For Venstre er sagen klar: Skatteministeren må tage konsekvensen af sit ministeransvar og gå af omgående. Andre løsninger findes ikke. Det er uværdigt, at statsministeren forsøger at trække sagen i langdrag, og det er i virkeligheden kun en meget uvenlig handling over for skatteministeren, at skatteministeren skal igennem den pinefulde proces, som statsministeren lægger op til.

Jeg skal derfor på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet fremsætte følgende: